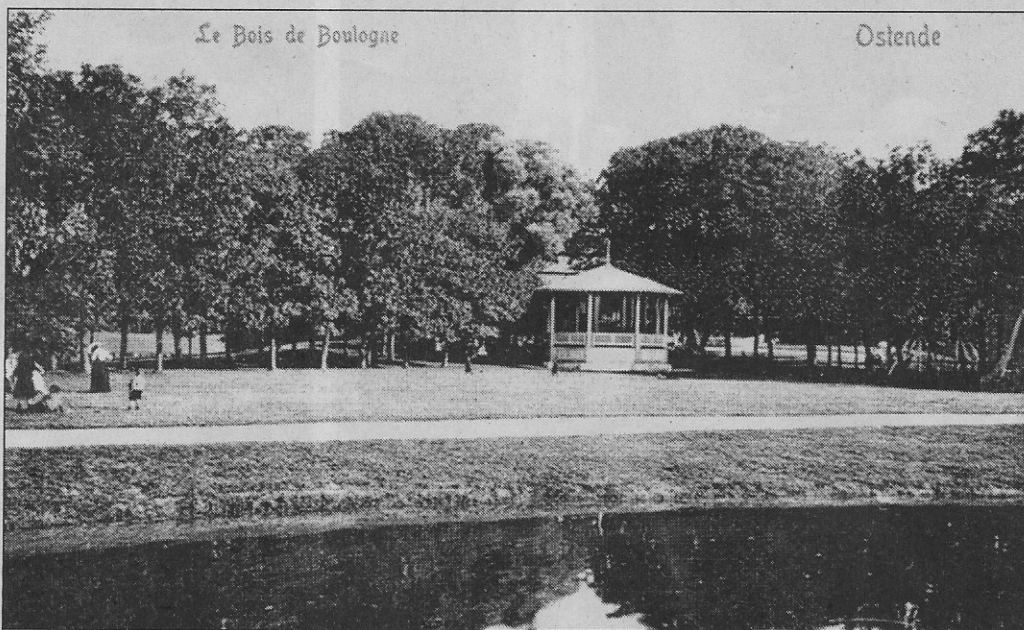

Bomenfeest in 't Bosje

Deze maand zal de stad Oostende het Maria-Hendrikapark naar aanleiding van de Dag van het Park extra in de kijker zetten. Dat deed ons denken aan het Bomenfeest, dat op zondag 12 april 1908 werd georganiseerd in aanwezigheid van 5.000 kinderen van de gemeentescholen.

Het eilandje met muziekkiosk waar in 1908 symbolisch een boompje geplant werd.

Na het Bomenfeest werd over het feest een kleine brochure van zestien bladzijden gepubliceerd. Het bevatte de twee toespraken die gehouden werden op dat feestrijke gebeuren. De eerste werd gehouden door burgemeester Alphonse Pieters, die erop wees dat het kleine boompje dat ze hier op het eilandje op het grasveld nabij 'La Laiterie Royale' geplant hadden, symbool moest zijn voor de eerbied voor alle planten. Hij hoopte vooral dat de kinderen die het jonge boompje hadden zien planten, zich ervan bewust zouden zijn dat het verminken van bomen en planten van parken gelijk staat aan de gemeenschap beroven van de schoonheid en de aantrekkelijkheid van de natuur.

De kaft van de brochure van het 'Bomenfeest'. Het boompje werd geplant door schoolkinderen.

Maren en liedekens

De tweede toespraak was van Frans Vandeweghe, leraar aan het Koninklijk Atheneum. Die toespraak was fijnzinnig en zeer poëtisch geschreven. Hoewel we ze hier niet volledig kunnen overschrijven, laten we toch niet na om een paar zinnestukjes uit die befaamde

toespraak over te nemen. „De boom is, evenals de mens, een sieraad der schepping. Hij is ten andere een eenvoudig wezen; hij is zelfs kunstenaar, bijwijlen ook dichter en zanger. Gaat even dicht bij zijn stam staan; in zijn kroon ruisen maren en liedekens vreemd als toversprookjes, door de winden aangevoerd.” Of nog: „Behalve de liederen, welke gefluisterd worden door

de bomen, is de zang van de vogelzwerf voor iedereen hoorbaar... en de winden voeren dan die veeltallige liederen voort, de bomen weerkaatsen hen, en iedere kroon wordt een engel.”

Onze nationale grond

Wat volgens de geest van die tijd wellicht niet raar aan doet, is dat beide teksten ook

integraal in het Frans vertaald werden. Wellicht daarom dat de tweede spreker eindigde met: „Er leven op onze treden twee prachtige bomen, die heten onze landstalen. Ze voeden zich als de andere met de krachten van onze nationale grond...” Die twee toespraken zijn bijna na een eeuw nog steeds het lezen waard, tenminste voor hen die van de natuur en de planten houden.